

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

τα όνειρα μου δέλουν

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

τα όνειρα μου δέλουν

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Πεζογραφία – 377

Σωτήρης Δημητρίου, *Τα όνειρα μου δέλουν*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Ο.Ε.

Φιλμ-Μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Σωτήρης Δημητρίου, Αθήνα, 2015

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2015

Κ.Ε.Τ. Α166 Κ.Ε.Π. 1018/15

ISBN 978-960-16-6532-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

Ο διασώστης	9
Υποβολή	15
Θέλω να πάω σπίτι μου	19
Αγάπησέ με	25
Ανάχωμα	29
Περί της ομοιότητας	35
Ναξία σμύρις	41
Μεταστροφή	45
Άτακτα φιλιά	51
Γυαλιά με τζάμι	57
Μισοφωνία	61

Όλβιος πατέρας	65
Βραδεία εξημέρωση	69
Ένα χεράκι απ' έξω	73
Τα όνειρα μου δέλουν	79
Σύγχυση ταυτότητας	83
Θνησιγενής έλξις	87
Κρυφά λόγια	91
Η νύχτα του θριάμβου	97
Δέκα χρόνια ανεμελιάς	103
Άττικα	109
Ελλιπή στοιχεία	115

Ο διασώστης

Είχε εμμονή με το μοιραίο. Απέφευγε σαν ο διάολος το λιβάνι πρωτοβουλίες που κινούσαν τους συνανθρώπους του.

«Τον ειδοποίησες;»

«Ωχ ξέχασα».

Όμως εξ αιτίας της αδρανούς στάσης η εμπλοκή του έγινε βαθύτερη, αδιέξοδη.

«Κι αν η παρέμβασή του γλυτώσει τον άνθρωπο από κάποιο κακό που θα του συμβεί αν δεν παρέμβει;» σκεφτόταν.

Ένωθε τον ψυχισμό του να γίνεται συμπαράλια. Ήταν άπειρες και άδηλες οι καραμπόλες στις τυχαίες κινήσεις. Απ' το κακό στο καλό και από 'κει ίσως στο χειρότερο. Καλύτερα να μείνει στην πρώ-

τη όψη και καλύτερα να αποφεύγει τις διασταυρώσεις με ανθρώπους.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια η εμμονή του καταλάμβανε όλο και περισσότερο χώρο στην εσωτερική του ζωή. Όποτε έβλεπε παρέες να τρώνε ψάρια τούς επιστούσε την προσοχή. Τον διευκόλυne όταν στην παρέα ήταν και παιδιά.

«Προσέχετε το παιδάκι με τα κόκκαλα. Αλλά και 'σεις προσέχετε, δεν θέλει πολύ».

Αλλά δυστυχώς δεν παρέμενε εκεί.

«Προσοχή στην κατάποση» έλεγε ακόμα και σε κανονικά φαγητά.

Αυτό με την κατάποση ήταν ένα απ' τα μοτίβα του. «Για όνομα του Θεού, δεν ομιλούμε κατά την μάσηση. Ίσως στραβοκαταπιείτε». Αλλά και «προσοχή στην κατάποση της σιέλου. Να λέτε μέσα σας “τώρα καταπίνω”. Έχουν πνιγεί άνθρωποι».

Και επικύρωνε διά της λαϊκής σοφίας.

«Η στιγμή φυλάει την ζωή».

Ιδού ορισμένες ακόμα συμβουλές του. Όταν έβλεπε διαβάτη να βαδίζει έχοντας στα νώτα τα ερχόμενα αυτοκίνητα, του φώναζε παιγνιωδώς.

«Βαδίζουμε πάντα αριστερά αγαπητέ για να βλέπουμε τα ερχόμενα αυτοκίνητα. Ελισσόμεθα ασφαλέστερα. Και επί τη ευκαιρία στο φανάρι περιμένου-

με πάντα το πράσινο, ας έχουμε ελεύθερο πεδίο. Κατεβάζει τα τροχοφόρα απ' τον ουρανό ο διάβολος».

Σε παραλίες λουομένων έκανε κανονικές περιπολίες και συνιστούσε στους γονείς αμέριστη προσοχή στα παιδιά.

«Πνίγονται αστραπιαία σε ελάχιστο νερό».

Μια φορά κολύμπησε ασθμαίνων πίσω από κάποιον που ανοίχτηκε βαθειά. Όταν τον έφτασε του λέει.

«Μην ανοίγεστε ποτέ μόνος σας. Αν πάθετε μια κράμπα; Μια λιποθυμία; Δεν ξέρετε κύριε πόσο ύπουλα είναι τα στοιχεία της φύσεως. Σας παρακαλώ γυρίστε πίσω και κολυμπήστε σε απόσταση ασφαλείας, παραλλήλως προς την ακτή».

Δεν έκανε σεμινάριο πρώτων βοηθειών και στο σπίτι του είχε μια φουσκωτή κούκλα όπου εξασκούνταν στις μαλάξεις και στο φιλί της ζωής. Να σημειωθεί ότι η μία και μοναδική γυναίκα που σχετίστηκε μαζί του τον χώρισε γιατί της ζήτησε να κάνουν προσομοίωση λιποθυμίας. Για το τραγελαφικό του πράγματος να πούμε ακόμα ότι ενώ ήταν υποστηρικτής κάποιου κόμματος ουδέποτε είπε σε άνθρωπο να πάει να ψηφίσει.

«Αν κάτι του συμβεί κατά την διαδρομή προς την κάλπη;»

Τέλος άπλωνε προς όλους τους ανθρώπους το ύστατο προστατευτικό δίχτυ.

«Να πιστεύετε στον Θεό. Καλό κάνει, κακό δεν κάνει».

Είχε όμως επίγνωση· καμμιά φορά θεωρούσε τον εαυτό του τυχερό που δεν τεκνοποίησε. Θα 'πρεπε με την νέα ζωή να ξαναρχίσει ως διασώστης και μάλιστα με πολλαπλάσια αγωνία.

Στο σπίτι του σπάνια έως καθόλου πάταγε άνθρωπος, συγγενής ή φίλος. Ήταν μανούλα στο να πλάθει ακραία σενάρια.

«Θα 'ρθει, και στην λεωφόρο Αρδηττού –που είναι πολύ επικίνδυνη– πιθανόν να τον χτυπήσει αυτοκίνητο. Γιατί να πάρω τον άνθρωπο στον λαιμό μου;»

Τα έβαζε δε μέσα του με τους αρμοδίους που δεν κατασκεύαζαν πεζογέφυρα. Αλλά και πεζογέφυρα να φτιάξουν ποιος του λέει ότι μόλις την κατέβει ο προσκεκλημένος, κάποιος ταξιτζής –μανιώδης καπνιστής– δεν θα πάθει καρδιακή προσβολή και δεν θα πέσει πάνω του; Άμα σ' το φυλάει...

Ως συνταξιούχος ζούσε πλέον στην επαρχία, στον γενέθλιο τόπο του και φυσικά σπάνια τον έβλεπε άνθρωπος. Συνήθως κουκουλωνόταν με μια κουβέρτα με τις ώρες.

Εκείνο το πρωινό βρέθηκε με τον αδερφό του επίσκεψη σε συγγενή τους. Ράβδιζαν οι άνθρωποι τις ελιές τους αλλά κάποιος εργάτης δεν ήρθε και χρειάζονταν άνθρωπο να δίνει τουλάχιστον την βέργα.

«Θα πάω εγώ» λέει ο αδερφός του.

Έντρομος πετάχτηκε.

«Όχι, όχι, θα πάω εγώ».

Πήγε κάπως ζεματισμένος· επενέβη στην ροή της ζωής. Δεν πέρασε πολλή ώρα αφ' ότου έφυγε κι απ' το σπίτι ακούστηκαν φωνές.

Ιδού τι είχε συμβεί. Ο αδερφός του είχε χωθεί σε μια βαθειά πολυθρόνα –κάπως διπλωμένος– και έπινε τσάι. Μασουλούσε δε κάτι αλμυρά, νοστιμότατα κράκερ. Ποιος ξέρει πώς έγινε και κάποια στιγμή το τσάι με τα κράκερ έγιναν στούμπος στον λαιμό του. Πνίγηκε με σπασμωδικό, τρελό πανικό. Κατά την διάρκεια της σκιαμαχίας οι οικείοι τον κοιτούσαν έντρομοι, αποσβολωμένοι.